

Autor: Sean Last

Nejpřesvědčivější alternativu k etnickému nacionalismu bychom mohli nazvat nacionalismem „meritokratickým“ či „individualistickým“. Jedná se o systém, v němž se lidé smějí přistěhovat do země na meritokratické bázi, jinými slovy zde záleží přijetí daného člověka čistě na tom, jestli je – v daném kritériu – považován za dostatečně dobrého. V praxi pak tato meritokratická kritéria obvykle znamenají zaměstnání, zdraví a příjem. V teoretických debatách se pak také často objevuje myšlenka přijímat pouze imigranty od určité výše IQ.

Tento návrh působí velice přitažlivě. Nejčastěji zmiňovaným problémům spojeným s imigrací – zneužívání sociálního systému, zločinnost, nepřátelská politická ideologie atd. – by se totiž podle všeho dalo předejít přijímáním pouze určité sorty imigrantů. Proč by nám tedy mělo záležet na tom, k jaké etnické či rasové skupině imigrant náleží?

Regrese k průměru

Prvním důvodem je tzv. „regrese k průměru“. Tento výraz označuje skutečnost, že potomci rodičů s nějakou výjimečnou vlastností bývají průměrnější (blíže střední hodnotě) než jejich rodiče. Děje se tak proto, že za výjimečnost v dané vlastnosti zodpovídá směsice genů a prostředí – rodiče však mohou svým dětem spolehlivě předat jedině geny. Tento od konce 19. století známý jev byl dobře doložen a snadno jej lze dovodit ze základních poznatků behaviorální genetiky.

To samozřejmě má zřetelné a očividné dopady na imigrační politiku: děti imigrantů zpravidla nebudou tak výjimečné jako jejich rodiče. Pokud tedy např. budeme vyžadovat, aby se imigranti pohybovali nad 85. percentilem příjmu i IQ, jejich děti se v těchto charakteristikách velmi snadno mohou nacházet znatelně níže. Tak může populace první elitní generace imigrantů zplodit výrazně méně elitní populaci dětí imigrantů druhé a třetí generace. (Více zde.)

Etnická rozmanitost

Další problém meritokratické imigrace spočívá v tom, že kvalita imigrantů nemusí

automaticky vyvažovat problémy spojené s etnickou rozmanitostí. Výzkumy například ukázaly, že lidé v etnicky nesourodých skupinách si navzájem méně věří a hůře spolu vycházejí. Kvůli tomu v rozmanitých společenstvích nacházíme nižší míru sociální soudržnosti, a tím pádem i nižší úroveň spokojenosti (Last, 2016a). Tento negativní dopad etnické rozmanitosti na důvěru byl prokázán dokonce i při pokusech, kterých se zúčastnili jen bílí a asijsí studenti Harvardovy univerzity, což znamená, že problém přetrvává i tehdy, když všichni zúčastnění patří k elitě (Glaeser et al., 2000).

Nedůvěra a nízká soudržnost, jež přináší etnická diverzita, také vede k požadavkům na mohutnější vládu a ničí navazování vztahů. Proto etnická rozmanitost úspěšně předvídá pomalejší hospodářský růst, rozbujelejší vládu a vyšší korupci – a to i pokud vezmeme v potaz řadu dalších proměnných (Alesina et al., 2002).

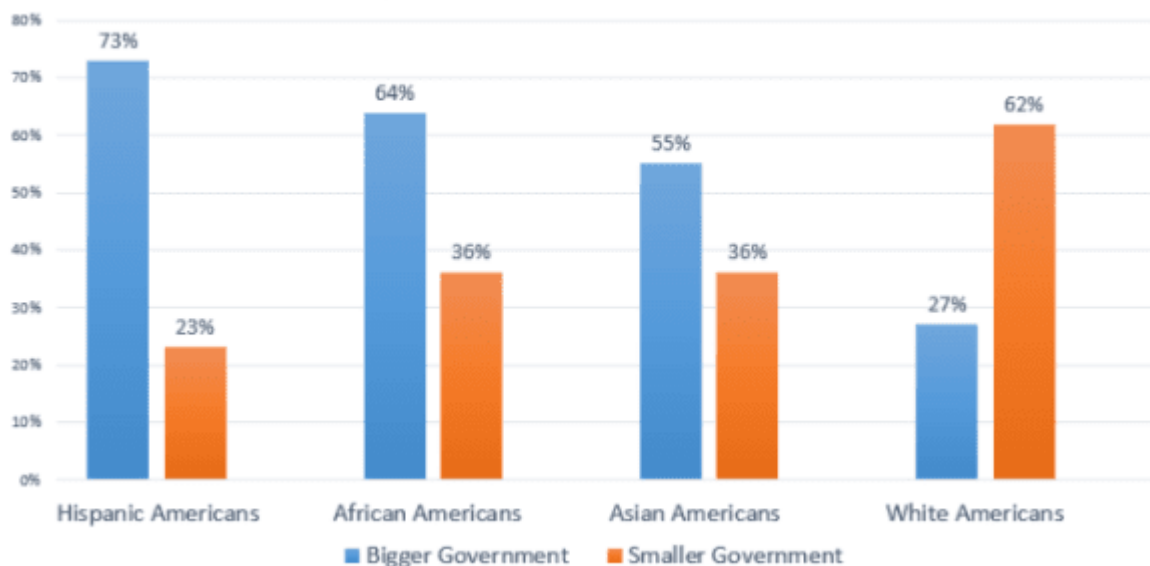
Diverzita negativně ovlivňuje i děti. Přestože existuje řada úspěšných rasově smíšených jednotlivců, data jasně ukazují, že smíšený rasový původ je rizikovým faktorem mnoha negativních výsledků.

Například Udry et al. (2003) se podívali na děti v 80 školách mezi 7. – 12. třídou (do maturity – pozn. překl.) a zjistili, že u rasově smíšených dětí byla vyšší pravděpodobnost, že začnou kouřit, pít, zvažovat sebevraždu, budou ve špatném zdravotním stavu, chodit za školu či mít kázeňské problémy, než u těch s jasnou rasovou identitou, ať už se jednalo o černochoy, bělochoy nebo Asiaty. Vědci také zjistili, že ve srovnání s bělochoy a Asiaty – nikoliv však s černochoy – u nich byla vyšší pravděpodobnost aktivního sexuálního života a opakování ročníků. Tyto negativní výsledky byly zjištěny u dětí smíšeného černoško/bělošského, asijsko/bělošského původu i asijsko/černošského původu.

Zjištění, že u těchto dětí pozorujeme vyšší riziko negativních výsledků než u těch nesmíšeného rasového původu z kterékoliv skupiny, je důležité – ukazuje totiž vyšší ohrožení lidí smíšené rasy než by naznačovaly jednotlivé vlastnosti jejich rodičů. Proto mnohou rasově smíšené děti elitních imigrantů mít v průměru horší životní výsledky než skupina elitních imigrantů i původní domácí obyvatelstvo.

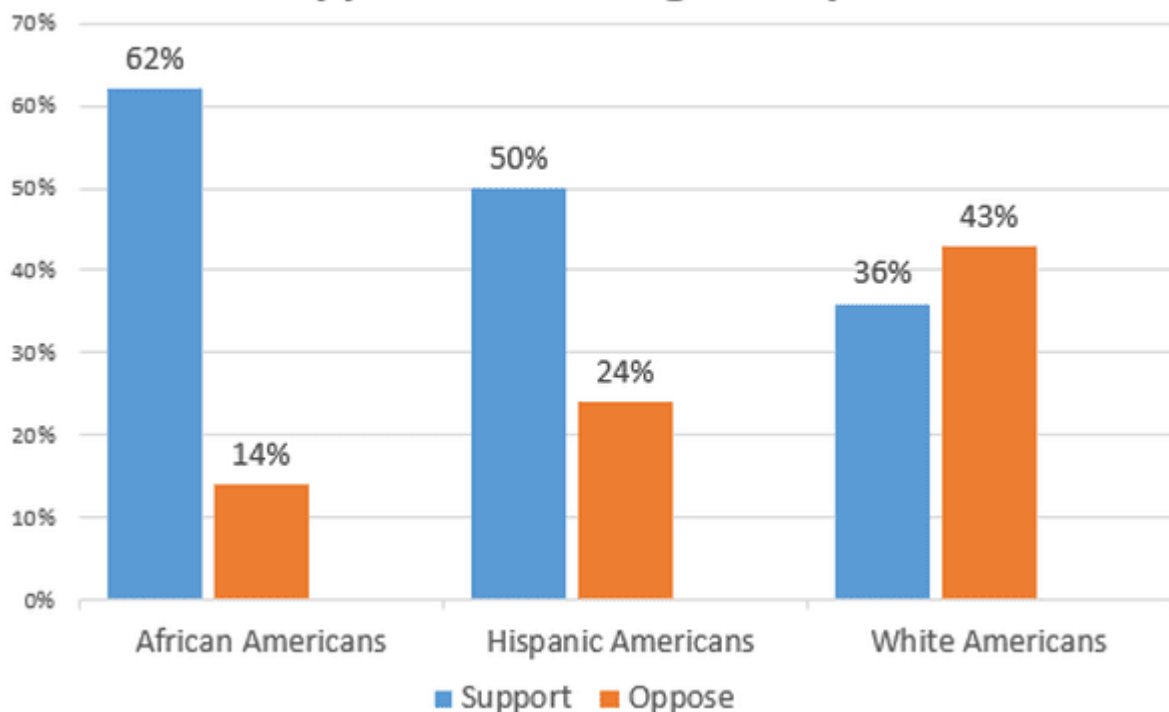
Další dopady diverzity se týkají demokratické politiky. Menšinové skupiny obvykle ve srovnání s původním obyvatelstvem mají sklony volit více monoliticky. Jasně to vidíme v USA, kde Hispánci, Asiaté i černoši volí velkou většinou demokraty a podporují programové body jako ekonomické intervence či zákony proti šíření nenávisti (omezení svobody slova), které disproporčně dopadají na bílé Američany a z nichž mají prospěch menšiny.

Would you prefer a smaller government with fewer services or a bigger government with more services?

Last (2016b)

Support for banning hate speech

Last (2016b)

Díky tomu mohou demokraté vyhrávat volby jednoduše přeměnou etnického složení národa prostřednictvím laxních imigračních zákonů. V moderní éře vlastně američtí demokraté nikdy

nevyhráli celostátní většinu bělošských hlasů, a tak se musejí opírat o hlasy menšin.

White American Voting in US Presidential Elections 1972-2016

Year	Republican Vote	Democrat Vote	Democrat Advantage
2016	58%	37%	-21%
2012	59%	39%	-20%
2008	55%	43%	-12%
2004	58%	41%	-17%
2000	54%	42%	-12%
1996	46%	43%	-3%
1992	40%	39%	-1%
1988	59%	40%	-19%
1984	64%	35%	-29%
1980	56%	36%	-20%
1976	52%	47%	-5%
1972	67%	31%	-36%
Average	56%	40%	-16%

Meritokratičtí nacionalisté samozřejmě mohou odvětit, že lze prověřovat i politické postoje imigrantů, to ale naneštěstí nestačí. Ve Spojených státech i menšiny, které samy sebe označují za konzervativní, příznivce útlejší vlády a sociální konzervativce, volí demokraty (Last, 2016c). V politickém životě u menšin přebíjí etnická příslušnost program. Proto prověřování politických preferencí nově příchozích nijak nezabrání, aby hlasovali proti většině.

Západní (X) faktor

Doposud diskutované problémy meritokratického nacionalismu mají stejnou relevanci pro všechny země, tento je však čistě západní. Jak bylo popsáno jinde, kvantitativní analýzy ukázaly, že drtivá většina vědeckých inovací v dějinách lidstva přišla ze západních zemí a ty také zpravidla byly těmi nejbohatšími na zemi. Sečteno a podtrženo jsou západní země jednoduše nejúspěšnější.

Naneštěstí si nejsme úplně jistí důvody tohoto stavu. Západ nedosahuje tak vysokého skóre při testech obecné inteligence jako východní Asie, ani nepřišel s civilizací dříve. Vykazuje však vyšší míru individualismu, která koreluje s bohatstvím země a inovacemi, není však příliš pravděpodobné, že by sama o sobě vysvětlovala úspěch Západu ve srovnání se zbytkem světa. (Last, 2016d).

To staví meritokratický nacionalismus před problém: jestliže umožníme nezápadní imigraci do západních zemí v tak vysoké míře, že to povede přinejmenším k částečné asimilaci jeho

kultury nově příchozími a nikoliv opačně, může Západ ztratit právě ony vlastnosti, jež mu umožnily dosáhnout jeho úspěchů, což by obratem znamenalo nebezpečí i pro další pokrok lidstva jako celku. Prověřením imigrantů tomu předejít nemůžeme, protože bychom upřímně řečeno ani nevěděli, po čem se dívat. Nedokázali bychom například „odfiltrovat“ vysoce schopné Japonce, kteří by Západ příliš připodobnili Japonsku, což sice je dobře fungující země, ale k celosvětovému pokroku přispěla jen zanedbatelně. V současnosti zůstává tak jediným známým způsobem zachování podstaty západní civilizace zachování jejího původního západního obyvatelstva.

Zachování kultury

Západ pochopitelně není jedinou kulturou s institucemi, kterou si její obyvatelé přejí zachovat. Ostatní kultury toho možná nedosáhly tolik na poli vědy nebo hospodářství, ale i tak mají tradice, jež si jejich lidé přejí zachovat, protože se v nich cítí doma. Těmito tradicemi mohou být styl oblékání, řeč a dialekt, oblíbená hudba, kuchyně, osobitý způsob chování, způsob a délka obživy, náboženské přesvědčení atd.

Jistě, poznávat nové kultury může být zábava, ale většina lidí nakonec zatouží po kultuře, v níž vyrostli – na tom není nic špatného: člověk obklopený cizími zvyky a lidmi se snadno může cítit odcizený. Průzkumy ukazují, že většina Američanů se podle vlastních slov cítí odcizena od společnosti a třetina Němců tvrdí, že se konkrétně kvůli islámské imigraci cítí jako cizinci ve vlastní zemi (Culberston, 2016; Audacious Epigone, 2016).

Závěr

Existuje řada dobrých důvodů domnívat se, že na principu meritokracie nebo individualismu založená imigrační politika nevede k žádoucím výsledkům. Tato opatření typicky testují účastníky způsobem, který nebere v potaz dopad jejich potomstva na budoucí populaci stran jeho regrese k průměrnosti. Ignoruje také problémy prokazatelně způsobené etnickou rozmanitostí v oblasti společenské soudržnosti, hospodářství, rodiny, politiky i přirozenou lidskou touhu žít v společnosti, v níž se člověk necítí jako cizinec. Tento individualistický přístup se stává obzvláště nezodpovědným, když je uplatňován na Západě, jehož specifické kulturní tradice a vlastnosti populace mu umožnily tolik přispět vývoji lidstva. Ať už to může působit jakkoliv kontraintuitivně, naplnit společnost jednotlivci, kteří jsou sami o sobě vynikající, ještě nemusí nutně vést k vynikající společnosti.

I etnicky zabarvená imigrační politika však může být meritokratická. Když se bělošské země budou rozhodovat, jaké imigranty přijímat z jiných bělošských zemí, měli by si vybírat takové, kteří budou jejich zemi ku prospěchu.

Navíc mohou do bělošských zemí v malých počtech přijít i barevní, aniž by to vyvolalo výše popsané potíže. Od určité úrovně „elitnosti“ totiž čistý zisk spojený s imigranty převáží náklady na diverzitu a jejich děti budou i po regresi k průměru stále vysoko nad ním. Nepočtené menšiny v národě složeném z etnicky uvědomělých bělochů, kteří brání své vlastní zájmy, neznamenají hrozbu pro charakter kultury či institucí národa. V historii bylo

mnoho národů (jako USA nebo Británie) s výrazným menšinovým obyvatelstvem, které si přesto snadno udržely explicitně bělošskou (či „anglo“) kulturu, jíž se imigranti museli přizpůsobit do té míry, v jaké toho byli schopni, a imigrační politiku zaměřenou na zajištění bělošské „super majority“ v bělošských zemích.

Zde se mohou etničtí a meritokratičtí nacionalisté setkat na půl cesty. Bělošské země mohou povolit imigraci jistého počtu elitních Evropanů a mnohem nižšího množství extrémně elitních Neevropanů – a přitom si zachovat nízkou úroveň etnické diverzity. Takováto imigrační politika snadno uspokojí poptávku po vysoce kvalitních lidech, protože Evropa nedostatkem lidí s vysokou inteligencí i příjmem rozhodně netrpí, a současně i požadavek etnických nacionalistů na rasovou a kulturní homogenitu.

Úvaha Seana Lasta *The Flaws of Meritocratic Immigration* vyšla na stránkách *The Alternative Hypothesis* 19. ledna 2017.